

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 215.791 van 17 oktober 2011

in de zaak A. 200.654/IX-7256

In zake : Gino PYSSON
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de politiezone ARRO IEPER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Jonas Riemslagh
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 15 juni 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 3 mei 2011 van het politiecollege van de lokale politiezone ARRO-Ieper waarbij aan Gino Pysson de tuchtstraf wordt opgelegd van drie maanden schorsing met inhouding van 25 % van zijn wedde.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 september 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Jonas Riemslag, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is als inspecteur van politie (INP) tewerkgesteld in de lokale politiezone ARRO-Ieper.

Uit een intern onderzoek afgesloten op 10 oktober 2010 blijkt onder meer dat de verzoeker bepaalde personen onder druk zou gezet hebben om sponsorgelden te vergaren voor de voetbalclub.

3.2. Op 5 oktober 2010 stelt de zonechef, in zijn hoedanigheid van gewone tuchtoverheid, een inleidend verslag met doorverwijzing naar de hogere tuchtoverheid -het politiecollege- op.

Op dezelfde dag beslist het politiecollege dat de feiten inderdaad in aanmerking komen voor een zware tuchtstraf, ontlast zij de gewone tuchtoverheid en keurt zij het inleidend verslag goed waarin de zware tuchtsanctie van de terugzetting in weddeschaal wordt voorgesteld. Dezelfde dag wordt het

inleidend verslag door de verzoeker voor kennisneming en ontvangst ondertekend en ontvangt hij het volledig tuchtdossier.

3.3. Op 17 oktober 2010 vraagt de tuchtverdediger van de verzoeker bijkomend onderzoek en vraagt hij dat het blad der tuchtstraffen zou toegevoegd worden aan het dossier. Het politiecollege beslist op 9 november 2010 dat het tuchtblad kan toegevoegd worden maar dat niet ingegaan wordt op het verzoek om bijkomend onderzoek.

Op dezelfde dag wordt de verzoeker gehoord door de hogere tuchtoverheid. De verzoeker is niet in persoon aanwezig, maar wordt vertegenwoordigd door zijn tuchtverdediger en zijn advocaat, die beiden besluiten neerleggen.

Dezelfde dag formuleert het politiecollege het voorstel om aan de verzoeker de zware tuchtstraf van de terugzetting in weddeschaal op te leggen.

3.4. Op 18 november 2010 dient de verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad. De Algemene Inspectie legt een deskundigenverslag neer, waarin wordt besloten dat de feiten van morele dwang om sponsoring te bekomen bewezen zijn en dat zij een tuchtvergriep uitmaken. Er wordt evenwel voorgesteld de zware tuchtstraf te herleiden tot een schorsing van drie maanden.

3.5. Op 16 maart 2011 geeft de tuchtraad zijn advies. Daarin wordt besloten:

“Dat alleen de ronselpraktijken voor een v.z.w., zonder dat verband kan gelegd worden met zijn ambt van politieambtenaar, bewezen gebleven zijn en (dat) de feiten die bewezen zijn gebleven geen tuchtinbreuk uitmaken in de zin van art. 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten; dat de hogere tuchtoverheid dient af te zien van bestraffing;”

De tuchtraad komt op grond van een omstandige motivering tot de conclusie dat de feiten niet bewezen zijn.

3.6. Op 5 april 2011 beslist het politiecollege af te wijken van het advies van de tuchtraad. Het college is van oordeel dat een aantal feiten wel degelijk bewezen zijn en dat zij een tuchtvergriep vormen wegens de morele druk die de verzoeker heeft uitgeoefend vanuit zijn functie als politieambtenaar. Voorgesteld wordt nu de verzoeker te bestraffen met een schorsing voor drie maanden, met inhouding van 25 % van de brutowedde.

3.7. Tegen deze beslissing wordt een verweerschrift ingediend.

Op 3 mei 2011 beslist het politiecollege zijn beslissing van 5 april 2011 te handhaven. Dit is de bestreden beslissing. Er wordt inzonderheid geantwoord op de argumenten die de verzoeker ontwikkelde in zijn verweerschrift tegen het nieuwe strafvoorstel.

3.8. De bestreden beslissing is aan de verzoeker betekend bij ter post aangetekende zendingen van respectievelijk 6 en 9 mei 2011. Er is daarbij aan de verzoeker medegedeeld dat zijn schorsing zou ingaan op 10 mei 2011.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij werpt op dat de verzoeker eerder tegen de bestreden beslissing een annulatieberoep annex vordering tot schorsing, ingediend heeft -de zaak A. 200.137/IX-7132- en dat hij, aangezien hij in zijn huidig verzoekschrift vraagt om de vermelde zaak A. 200.137/IX-7132 samen te voegen met dit dossier, nu een vordering tot schorsing indient nadat hij eerder een annulatieberoep heeft ingediend waarvan hij geen afstand doet, hetgeen niet strookt met artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Het opstarten van de procedure A. 200.137/IX-7132 en de duidelijke wil van de

verzoeker om die procedure gestand te doen heeft tot gevolg dat met het hier besproken verzoekschrift geen nieuw beroep ingediend is. Om die redenen acht zij de vordering tot schorsing niet ontvankelijk.

5. De raadsman van de verzoeker betoogt ter terechtzitting dat artikel 17, § 3, derde lid, samengelezen met artikel 17, § 1, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, geen verbod inhoudt om twee verzoekschriften in te dienen waarin telkens de vernietiging en de schorsing wordt gevorderd.

Beoordeling

6. De gecoördineerde wetten op de Raad van State verbinden geen rechtsgevolgen aan het naast elkaar bestaan van twee rechtsgeldig ingediende verzoekschriften die gericht zijn tegen dezelfde bestuurshandeling. Artikel 17, § 1, vijfde lid, van de wet, die de procedureshopping tussen de verschillende soorten schorsingsvorderingen moet tegengaan (Parl. St., Kamer 2005-06, nr. 2479/1, p. 24-25) en de uitdrukkelijke vermelding, in artikel 17, § 3, derde lid, van de wet dat een vordering tot schorsing ingediend na een annulatieberoep niet ontvankelijk is, sluiten het indienen van twee verzoekschriften tot annulatie niet uit en verbieden ook niet dat bij het indienen van een tweede verzoekschrift nog een schorsingsvordering mag gevoegd worden. Meer nog, artikel 17, § 3, derde lid, bepaalt nu uitdrukkelijk dat een verzoeker de mogelijkheid heeft om tijdig een “nieuw beroep” met verzoek tot schorsing in te dienen.

7. Volgens de verwerende partij heeft de verzoeker geen “nieuw beroep tot nietigverklaring” ingediend omdat hij zijn eerste verzoekschrift samengevoegd wenst te zien met het onderhavige. Die redenering wordt niet gevolgd: de vraag tot samenvoeging verhindert niet dat -zelfs niet wanneer de vorderingen dezelfde middelen aanvoeren- er twee afzonderlijke vorderingen bestaan. Met zijn verzoekschrift in deze zaak heeft de verzoeker dus wel degelijk een “nieuw beroep” aanhangig gemaakt, hetgeen hem de mogelijkheid bood opnieuw de schorsing van de bestreden beslissing te vorderen.

Omdat de vordering tot schorsing gekoppeld is aan een nieuw annulatieberoep, leidt de vaststelling dat ook reeds eerder om de schorsing van dezelfde beslissing gevraagd werd niet tot de onontvankelijkheid van de vordering.

V. Onderzoek van de vordering

8. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

9. De auditeur-verslaggever heeft in zijn verslag de ernst van het zevende middel, waarin onder meer aangevoerd wordt dat de tuchtoverheid ten onrechte geoordeeld heeft dat de verzoeker, vanuit zijn functie als politieambtenaar, morele dwang zou uitgeoefend hebben om sponsoring te verkrijgen, onderzocht en vastgesteld dat, waar de tuchtraad tot het besluit gekomen was dat de redelijke twijfel over het bewijs van de feiten die bij hem op grond van het onderzoek van het dossier gerezen was ten goede van de verzoeker moest komen en de tuchtoverheid vervolgens argumenten heeft aangevoerd die haar konden toelaten wel degelijk tot het bewijs van de feiten te besluiten, die bewijsvoering niet volstond om de redelijke twijfel over het bestaan van de tuchtinbreuk weg te nemen. De ernst van het middel, gekoppeld aan de vaststelling dat de verzoeker ook het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk maakte -omdat de impact van de zware tuchtstraf binnen de kleine wereld waarin de verzoeker zich beweegt niet door een vernietiging zal goedge maakt worden terwijl precies vastgesteld wordt dat de tuchtoverheid op grond van wat haar voorlag niet in redelijkheid tot het bewijs van de feiten kon besluiten- leidde hem tot de conclusie dat de voorwaarden voor de schorsing vervuld waren. Die redenering kan bijgevalen worden.

10. Vastgesteld dient evenwel dat de bestreden beslissing op 10 mei 2011 ingegaan is, zodat zij sinds 10 augustus 2011 volledige uitvoering gekregen heeft.

Aangezien een schorsing erop gericht is te verhinderen dat een nadeel, dat verbonden is met de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van de beslissing, zich naar de toekomst toe realiseert en zij niet verhindert dat het tuchtstrafbesluit nog in het rechtsverkeer blijft bestaan, vermag de Raad van State de schorsing thans nog slechts te bevelen in de mate de verzoeker aantoont dat de beslissing nog niet geheel ten uitvoer gelegd is en dat hij nu nog kan beletten dat die verwachte tenuitvoerlegging hem een nadeel, als door de wet bepaald, zal berokkenen.

11. De verzoeker levert dat bewijs niet. De vordering tot schorsing wordt om die reden verworpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 oktober 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche